

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 14043/2022
29.11.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Татјане Миљуш и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници тужиоца Републике Србије, Министарства одбране - Војна пошта ... Ниш, коју заступа Војно правобранилаштво Одељење у Нишу, против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Жарко Вујовић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 689/2022 од 01.06.2022. године, у седници одржаној 29.11.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 689/2022 од 01.06.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 689/2022 од 01.06.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Димитровграду П 102/20 од 29.10.2021. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу по основу стицања без основа исплати укупан износ од 625.674,51 динар и то 129 рата у износу од по 4.850,19 динара, а на име месечне ренте на основу пресуде Општинског суда у Нишу П 294/06 од 15.09.2006. године, која је у погледу висине месечне ренте измењена пресудом Општинског суда у Нишу П 574/08 од 22.06.2009. године, а који новчани износ је неосновано стекао двоструком наплатом дуга у извршним поступцима И 1785/07 и И 1849/10 и то појединачно наведене месечне новчане износе са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате (све ближе наведено и определено овим ставом изреке). Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца којим је тражио да се тужени обавезе да му на име стицања без основа за месец новембар 2008. године, исплати новчани износ од 4.850,19 динара са законском затезном каматом од 04.12.2008. године до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 36.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 689/2022 од 01.06.2022. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставовима првом и трећем изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/ 11 ... 18/20), прописано је да ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), док је ставом 2. истог члана прописано да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог, као изузетно дозвољеној, јер су нижестепени судови одлуку о основаности тужбеног захтева донели уз примену одредаба материјалног права из члана 210. ЗОО које не одступа од примене права у предметима са тужбеним захтевом и чињеничним стањем као у овој правној ствари. Посебном ревизијом не може се побијати правноснажна пресуда због погрешне оцене изведених доказа (чиме се заправо оспорава утврђено чињенично стање), нити се може побијати примена процесних одредби члана 331. ЗПП. Имајући ово у виду, као и да тужени не указује на другачије одлуке другостепених судова или Врховног суда, а да одлука о основаности захтева са оваквим тужбеним захтевом зависи од чињеничног стања утврђеног у поступку на ком је судска одлука заснована, произилази да у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, што значи да нису испуњени услови из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр.72/11...18/20), на основу чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате у овој правној ствари, поднета је 28.07.2020. године, а вредност предмета спора је 625.674,51 динар.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни суд нашао да је ревизија недозвољена.

На основу изнетог, применом члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП,
Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Звездана Лутовац, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић